

Nr 1.

Ansvarig utgivare:
P. WALDENSTRÖM

Den 8 jan. 1910

Pris pr år:
På posten kr. 1.50
På Expeditionen 1.25

69 årg.

Innehåll: Ett nytt år, av J. Nyrén. — Tillträde till Fadern genom Kristus, av P. W. — Till ledning vid bibelstudium och bibelsamtal av P. W. — Den kristna församlingen, av P. W. — Guds barn, poem av J. Elfström. — Dalarnas predikantförbunds årsmöte, av E. H. Hansson. — Den som ibland eder vill vara den främste, av P. W. — K. A. Palmqvist, av J. Nyrén, (med porträtt). — Joh. P. Johansson, av J. Nyrén (med porträtt). — Från redaktion och expedition. — Från verksamhetsfältet. — Skulden betald. — För söndagsskolan: Textutredningar av J. B. Gauffin och J. A. Karlman. — Annonser.

Ett nytt år.

Ett nytt år — det är den betydelsefulla gåva tidernas Herre förlänat oss. En mäktig känsla av ansvar fyller vår själ, då vi mottaga detta nya nådebeyvis av hans hand. Vi fråga oss själva, om vi annars äro vakna: huru hava vi väl använt det flydda året med dess många tillfällen att tjäna Herren? Huru skall det bliva möjligt för oss att under det nya året mera tillväxa i det goda och göras mer skickliga att förhålla oss till hans namn? Ack, vi ville ju så gärna, att vingårdens Herre skulle finna rikare och ädlare frukt hos oss under det nya året än förut.

Är denna önskan framsprungen ur vårt hjärtas djup, bringar den oss vid årsskiftet i en allvarlig själv-rannsaking inför Herrens ansikte. Vad är det väl, som hindrat den tillkommande tidsålderns krafter, Jesu Kristi livs fullhet, att så verka i oss, som Herren velat, och som skulle ha gjort vårt liv mera fruktbarande för Guds rike än fallet varit? I en stilla självprövning inför Herren skola vi finna svaret på den frågan en och var. Den skall giva oss anledning till syndabekännelse och ivrig bön om förlåtelse och tillgift. Ja, den skall framkalla ett allvarligt rop till Herren om förlösning från sådant, som bundit oss, om nåd och kraft att kunna

avlägga allt, som tynger, och synden, som i så många gestalter uppenbarar sig runt omkring oss.

Och i en sådan stund med Herren skola vi ej blott känna vår egen synd och skuld. Vi skola djupare än någonsin förnimma den sanningen, att vi utgöra var för sig lemmar i samhällskroppen, och att vi hava vår del i dess hälsa och kraft eller dess sjukdomar, bristen och lidanden. Med profeten skola vi då ödmjukt bekänna även vårt folks skuld och av hjärtat bedja om förlåtelse därför. Därigenom skall ock en starkare samhörighetskänsla väckas i våra själar och en innerligare människokärlek framkallas, som med oemotståndlig kraft skall fördriva den krassa egoism och själviskhet, som håller på att alldeles ruinera vårt samhällsliv.

Den kristna tron, vars yppersta gåva är kärleken, ställer i utsikt för oss ej blott ett himmelrike med sällhet och fröjd, utan även ett tusenårigt rike i tiden, i vilket rättfärdigheten skall övertäcka jorden såsom vattnet havsbotten. Då skall rätten taga sin boning i öknen och rättfärdigheten bo på det bördiga fältet (Es. 32: 16). Rättfärdigheten skall då regera i den enskildes hjärta, om han bor i den öde, fattiga öknen eller i de yppiga trakter, där mjölk och honung flyta. Kärleken skall av-

våga behoven och utskifta gåvorna människorna emellan. Guds vilja skall ske på jorden, såsom den sker i himmelen.

Det är evangelium, Guds frälsningskraft, som skall åstadkomma denna härliga pånyttfödelse. Genom dess förkunnelse skall omsider frid upprättas på jorden och nytt liv, ett liv i rättfärdighet, helighet och sanning, framkallas. Den sociala nöden kan visserligen lindras genom en god lagstiftning och genom en kraftig filantropisk verksamhet, men avskaffa den eller omintetgöra den är ej möjligt genom mänsklig kraft. Dess egentliga rot är synden, övad i grova laster och brott eller gömd i hjärtat under formen av girighet och själviskhet. Endast evangelium om honom, genom vilkens blod vi kunna undgå förlösning från synden, förmår att föda oss på nytt samt bryta syndens makt och herravälde i våra hjärtan. Herren allena kan utföra detta verk. Hans högra hand kan allting förvandla. Där han får råda, bryta vattuflöden fram i öknerna och strömmar på hedmarken. Ökenhågringen blir då till sjö och torr mark till vattenkällor (Es. 35).

I denna tro på kristendomens betydelse även för den närvarande världshushållningen få vi nu emottaga det nya året och gå till de uppgifter, det erbjuder oss. Vi känna då, att vi hava en hög och härlig kallelse att förvalta, ett viktigt värv att fylla. Denna tro sprider ljus och glädje över tillvaron och förlänar oss ett sunt och friskt levnadsmöd. Den skapar kärlek till vår jordiska kallelse och giver oss den rätta och nödvändiga kraften för dess utövning. Den giver hänförelse i själen för de himmelska skatterna och drager oss närmare dem. Och ju närmare vi komma dem, desto mera lära vi känna och älska dem. Deras mäktiga inflytande till omdaning av vår inre människa skola vi i rikaste mått få erfara. Det vi djupast av allt åstunda, nämligen hjärtats renhet och andens helgelse, ett sinne såsom Jesu Kristi var, det skall givas oss, då vi komma honom nära. Då skola vi förstå aposteln uppmaning: Varen så till sinnes, som Jesus Kristus var. Vi skola akta därpå, ej blott för uppmaningens skull utan ännu mera därför, att det blivit ett behov i vårt eget hjärta att handla så.

Så följer därav även en omgestaltning av vårt yttre liv. Sådant hjärtat är, blir ock livet. Tro vi, att kristendomen är världens räddning och att Kristus till slut skall behålla segern, då bekänna vi frimodigt hans namn. Med den begåvning, vi äga, ställa vi oss villigt till hans förfogande och räkna det t. o. m. som en ära att få lida för Jesu namns skull. Intet blir oss för dyrt eller för kärt att offra för utbredandet av hans kunskap bland människorna. Vår ande skall i sin hänförelse söka efter möjligheterna att tjäna och, då den finner dem, jubla över förmånen att få utgiva sig för honom, som först älskat oss och utgivit sig själv för oss. De små nära liggande uppgifterna, genom vilka vi undanröjda nöden och motarbete dess egentliga rot, som är synden, samt skapa paradisisk lycka i vår omgivning, skola vi med förkärlek omfatta och taga vara på. Den arme och lidande skall i oss finna en broder, som känner med honom i hans smärta och bedrövelse, en vän, som med kärleksfulla och uppmuntrande ord ställer för honom i

utsikt bättre tider och själv, efter den kraft han har, ingriper för att möjliggöra deras inbrytande så fort som möjligt. På det sättet blir Herrens namn ärat och lycka genom oss skapad och den i skriften bebådade sällhetstiden för världen förberedd. Även den ogudaktige skall nödgas se det och prisa Herren och med oss sjunga:

Där han får råda, allt går väl,
Han löser varje syndens träl;
De fångna ger han eget bo
Och sorgbetryckta frid och ro.

Till att göra vår insats i detta stora verk hava vi fått ännu ett nytt mått av tid. Att förbereda detta rikes upprättande och påskynda dess framträdande i världen är den kristna församlingens och varje enskild kristens uppgift. I och genom oss böra dess lagar och krafter bliva uppenbara och i det praktiska livet omsatta till mänsklighetens lycka och till Herrens namns ära. Gåvorna äro så olika och kallelsen i livet så växlande. Men Herren söker nu intet annat än trohet hos sina skaffare. Må vi därför se till, att de oss anförtrodda punden, de må vara många eller få, bliva väl förvaltade i Mästarens tjänst.

Give Herren oss alla i detta såväl som andra avseenden

ett gott nytt år!

J. Nyren.

På samma gång jag instämmer i ovanstående, beder jag att själv personligen få sända en varm och hjärtlig

Nyårshälsning

till alla Pietistens läsare och vänner. Många av oss skola säkerligen under det nya året nedlägga vandringsstaven. Må de fara i frid i tron på Herren Jesus! Många skola bli kvar hela året igenom. Må de hålla ut i tro, i kärlek, i verksamhet. Ja, må de *växa till* i allt gott.

Eder i Herren

P. W.

När Gud styr skeppet, kan det icke förlisa!

»Tron är alla omsorgers grav.»

Krumacher.

Tillträde till Fadern genom Kristus.*

Genom honom hava vi bågge tillträdet i en och samma Ande till Fadern. Alltså ären I icke mer främlingar och gäster, utan I ären medborgare tillsammans med de heliga och Guds husfolk. Ef. 2: 18, 19.

Vi bågge, säger aposteln, och därmed menar han de två parterna judar och hedningar. Vi hava nu tillträde till Gud. Förut voro vi genom synden avstängda från Gud. Nu hava vi tillträde till Gud genom Kristus, som tager bort synden. Kristus Jesus blir sålunda, bildlikt talat, såsom en dörr mellan Gud och människan. Han är den dörr, genom vilken Gud Fader går ut för att frälsa människorna; och han är den dörr, genom vilken människor komma tillbaka till Gud. Därför kallas Kristus också en medlare, emedan han är den, genom vilken all förbindelse mellan Gud och människor förmedlas.

Låt oss taga en bild. Min hand sitter icke omedelbart vid kroppens bål, utan är förenad med kroppen genom armen. Därför kan man med rätta säga, att armen är en medlare mellan handen och den egentliga kroppen. Så är ock, för att taga en annan bild, stammen av ett träd en medlare mellan grenarne och roten. All förbindelse mellan grenen och roten är förmedlad genom stammen.

Se nu, på samma sätt är all förbindelse mellan Gud och människan förmedlad genom Kristus. Han är, som sagt, dörren, och någon annan dörr gives icke. Han är vägen, och ingen kommer till Fadern utan genom honom. Det säger Frälsaren själv (Joh. 14). Det gives en enda Gud, säger aposteln Paulus, och en enda medlare mellan Gud och människor, nämligen den människan Jesus Kristus (1 Tim. 2: 5).

Att fråga, såsom somliga göra: »Varför kunna vi då icke komma till Gud utan genom Kristus?» — det är att tala, som om någon sade: »Varför skulle vi icke kunna komma in i huset utan att gå in genom dörren? Kunna vi icke gå in direkt genom väggen?» På en sådan fråga måste man svara: »Du dåre! Där är dörren, gå in genom den, så kommer du in, eljes icke.» Och så svarar evangelium på den andra frågan: »Där är Frälsaren, kom till honom, så blir du frälst. Där är försonaren, kom till honom, så blir du försonad med Gud. Där är nådastolen, kom dit, så finner du nåd. Gud har ställt det så. Och vad Gud ordnat och bestämt, det skall du icke disputera om eller filosofera över.» Att här fråga varför är lika dåraktigt, som att fråga: »Varför har Gud gjort solen rund, kunde han icke lika gärna ha gjort henne fyrkantig?» Nej, han har skapat henne rund, så är det och så blir det och därmed punkt.

Gud vill, att alla människor skola frälsas. Här finnas inga undantag. Därför har han sänt Kristus såsom Frälsare, genom vilken han bjuder oss alla nåd, och genom vilken vi kunna mottaga nåd samt bliva återförsonade med Gud och frälsta. Därvid förblir det.

* Vid dessa betraktelser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltaren, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

Och säg: Är icke det bra ställt? Varför då envisas och säga: »Den vägen vilja vi icke gå, vi vilja ha en annan väg.» Nej, där är vägen, gå den! Evangelium låter icke pruta eller jämka med sig. Evangelium pekar på Frälsaren, det pekar på nådastolen och säger: »Där är vägen tillbaka till Gud. Gå den, annars kommer du vilse.»

Således: genom Kristus ha vi bågge, både judar och hedningar, med ett ord alla folk, tillträde till Fadern. Hedningen behöver icke först bli jude, såsom judarne menade. Nej, direkt går han genom Kristus till Gud likaväl som juden. Detta är ju rätt naturligt för oss, men så var det icke på den tid, då aposteln Paulus levde. Ty då var det en så fördold hemlighet, att apostlarna själva voro ovissa, huru det förhöll sig med denna sak, tills de hade haft det stora mötet i Jerusalem, där saken blev klar för dem (Apg. 15).

I en och samma ande, tillägger aposteln, hava vi tillträde till Fadern. Det är en och samme Guds Ande, som verkar tro och drager människor till Kristus, på det de genom honom måtte komma tillbaka till Gud. Är icke det ett härligt Guds frälsningsråd? Han älskar världen. Han vill världens frälsning. För denna sin kärleks skull sänder han enfödde Sonen, Jesus Kristus, såsom en frälsare för alla. Därefter sänder han Anden för att draga människorna till Frälsaren, att de genom honom måtte komma tillbaka till Gud, Fadern, och således Fadern bli allt i alla.

Detta är alls icke några obegripliga saker, utan så obegripligt enkelt, att det är fast obegripligt, att människor icke vilja fatta det.

Här i v. 18 se vi också, hur treenigheten framställles: Fadern, till vilken det gäller att komma, Sonen, genom vilken vi komma, och Anden, i vilken vi komma.

Främlingar äro sådana, som uppehålla sig i ett land eller en stad, utan att hava medborgarerätt där. Sådana främlingar ären I icke numera i Guds stat, I som tron på Kristus. Utan I ären medborgare tillsammans med de heliga. De troende utgöra alla tillsammans Guds rätta Israel (Gal. 6: 16) utan avseende på, om de av naturen äro judar eller hedningar. Ty det är icke genom den naturliga födelsen av Abraham, som man blir ett Abrahams barn och en rätt israelit, utan därigenom att man »är av Abrahams tro», såsom aposteln säger (Rom. 9).

Det hände ofta, att hedningar kommo upp till Jerusalem för att tillbedja. Det var sådana, som hade hört om Israels Gud samt blivit övertygade, att han var den sanne Guden. För deras skull fanns en särskild förgård på tempelplatsen. Den kallades hedningarnas förgård. Den etiopiska drottningen Kandaces kamrerare t. ex. var en sådan hedning (Apg. 8). Men när de sålunda voro i Jerusalem för att tillbedja, voro de endast främlingar. De hörde ändå icke till Guds stat. Men nu, sedan I blivit troende, är det icke mer så. Nu haven I full medborgarerätt i likhet med alla heliga av Israel, patriarkerna, profeterna och alla, som någonsin trott eller nu tro eller framdeles komma att tro på Jesus Kristus.

Gäster äro sådana, som vistas i ett hus utan att höra det huset till. Israels folk var, bildlikt talat, ett

Guds hus. Hedningarna voro gäster. Men nu, säger aposteln, nu ären I icke mer gäster, ja, I ären icke blott *medborgare i Guds stat* utan ännu mer: *Guds husfolk*, d. v. s. medlemmar av Guds hus, och det icke såsom trålar utan såsom barn. Och det är oändligt mycket mer.

Församlingen framställles ofta i bibeln såsom ett hus, vars herre och husbonde Gud är. Likasom nu alla medlemmar av familjen höra till det huset, så höra alla, som tro på Kristus, till Guds hus, i vilket Gud själv bor. Gud bor i Sion (Ps. 9). Gud är hos dem därinne (Ps. 46). Guds hus är ett stort hus, ett heligt och härligt hus. Visst är det mycket där, som alltjämt behöver rättas och förbättras. Det är så i varje hus. Där behöver alltjämt rättas och förbättras, dammas och skuras, bannas och tröstas, såsom vi ju alla veta. Men det är i alla fall ett hus, ett hem för alla dem, som höra dit, för far och mor och barnen, utan avseende på om de äro starka eller svaga, friska eller sjuka, fullkomliga eller skröpliga. Och så är det även i Guds hus. Även där behöver dammas och städas, upprättas och helgas, bannas och tröstas, stärkas och helas o. s. v. Men det är ett och samma hus, Guds hus, både när det ena och det andra sker. »Gud bor icke i hus, som äro byggda med händer», säger profeten. När man talar om kyrkorna såsom Guds hus, så sker det i mycket oegentlig mening. Men däremot är församlingen Guds hus i egentligaste mening. »Där bor förvisso Gud, och där är himmelens port.» Det är visserligen bara porten, men det är *himmelens port*.

P. W.

Rom. 8: 31—33*.

v. 31. När Paulus tänker på allt, vad han i de föregående verserna talat, så utbrister han: *Vad skola vi säga till detta?* Jo: är Gud för oss, då kan ingen vara emot oss, så att det förmår att skada oss. Läs därom Ps. 56: 12, 118: 6, 27: 1—3, 46: 1—3, 91: 1 följ., Luk. 12: 32. Josef blev såld av sina fientliga bröder, David blev förföljd av Saul, David blev hänfullt hotad av Goliath. Daniel blev kastad i lejongropen. Huru Paulus var i faror och svårigheter, därom läs 2 Kor. 11: 23—29. Men Herren var med dem, och då kunde människor med all sin makt och ondska icke skada dem. Gäller detsamma nu? Gäller det oss? Och tro vi det?

v. 32. Ordet »skona» kan antingen beteckna en motsats mot att slå, straffa, misshandla (t. ex. »Han

skonade honom icke utan slog honom»). Se t. ex. Rom. 11: 21, 2 Petr. 2: 4, 2 Kor. 13: 2, Apg. 20: 29. Eller ock kan det, såsom här, uttrycka en motsats mot att utgiva. I senare fallet är skona detsamma som spara: Han sparade honom icke utan gav honom ut. Jämför 1 Mos. 22: 12.

Skänka oss *allt*. Har han givit oss det största, så måste vi kunna av honom vänta allt annat, som är gott, både lekamligt och andligt. Läs Rom. 10: 12.

v. 33. Nog finnes det många, som anklaga Guds utkorade, men vad uträtta de därmed? Huru blev icke Jesus själv anklagad, han som var den utkorade framför alla andra? Och apostlarna sedan. Men vad uträttade fienderna därmed? Må Guds barn bara se till, att de icke genom synder giva fienderna rättmätig anledning att anklaga dem. Läs därom 1 Petr. 2: 19, 20, 4: 15. Huru är det med dig? Det är ett gruvligt självbedrägeri att tro sig lida för Herrens skull, när man blir tadlad för sina synder, t. ex. när en tjänare eller arbetare är försumlig, lat, opålitlig o. s. v., när en köpman är slarvig i sina affärer, när en arbetsgivare är hård och obillig mot sina arbetare o. s. v., när en lärare eller annan ämbetsman är försumlig i sitt ämbete o. s. v. Här gives rikt tillfälle till tillämpning på det enskilda livet.

Guds utkorade, d. v. s. dem som Gud har utkorat (v. 29), utvalt ur världen för att vara hans egendom. Läs Joh. 15: 19, 17: 6, Ef. 1: 4, 5. Men utkorade äro alla, som tro på Jesus. Vilken orubblig trygghet gent emot alla anklagare ligger icke i det medvetandet, för var och en, som tror!

Gud är den som rättfärdigar. Hans dom är alltid den rätta. Läs härom Es. 50: 8 och följ.

Då ordet *rättfärdiga* här sättes såsom motsats emot att *anklaga* och *fördöma*, så betecknar det: *förklara rättfärdig*, såsom t. ex. en domare rättfärdigar en oskyldigt anklagad, då han i sin dom förklarar honom rättfärdig. I samma betydelse heter det ock, att människor rättfärdiga Gud (Luk. 7: 29), då de förklara honom rättfärdig. Annars betecknar ordet *rättfärdiga* att *göra någon rättfärdig*. I denna mening rättfärdigar Gud syndare, då han förlåter dem deras synder samt giver dem ett rättfärdigt sinne, ett rent hjärta. På samma sätt begagnas ordet *helga*. När det säges, att Gud helgar människor, så betecknar det, att han gör dem heliga. Men när det säges, att människor helga Gud (1 Petr. 3: 15) eller helga Guds namn (Matt. 6: 9) eller helga sabbaten (2 Mos. 20: 8), så betecknar ordet detsamma som att betrakta, förklara, hålla helig.

Vem är då, som vill fördöma? Att fördöma den, som Gud rättfärdigar, det måste vara en dom i vädret.

P. W.

Kasten hela edert bekymmer på Herren, ty han har omsorg om eder. 1 Petr. 5: 7.

* Vid dessa uppsatser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltaren, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

Den kristna församlingen.

I.

Ordet »församling» motsvarar det grekiska ordet *ecclesia*, som egentligen betyder »utkallelse» och betecknar en folksamling i allmänhet. Sålunda kallas den folkhop, som i Efesus gjorde upplopp emot Paulus, för en »församling» (Apg. 19: 23, 41 grt). Likaså den lagliga folkförsamlingen (v. 39). I Apg. 7: 38 kallas Israels folk »församlingen i öknen». Men sedan begagnas ordet »församling» (*ecclesia*) för att beteckna särskilt *den kristna församlingen*. Och hon kallas då dels *Guds församling* (1 Kor. 1: 2 m. fl.), dels *Kristi församling* (Rom. 16: 16 m. fl.), dels *församlingen i Kristus* (Gal. 1: 22), dels *de heligas församling* (1 Kor. 14: 34), dels — och vanligen — endast *församlingen*.

Kristi församling är alltså *de heligas församling*, alldeles såsom det står i den apostoliska trosbekännelsen: »Jag tror på en helig, allmänlig kyrka: *de heligas samfund*». Men de heliga äro alla de, som i sanning genom tron tillhöra Gud och Kristus. När det alltså heter, att församlingen är Kristi kropp (Ef. 1: 23, 4: 12 m. fl.), Kristi brud (Upp. 19: 7), Guds tempel och boning (Ef. 2: 21 f.), Guds och Kristi färdjord (Joh. 10: 16, 1 Petr. 5: 2, Apg. 20: 25), eller att Kristus är församlingens huvud (Ef. 1: 22), eller att Kristus älskade församlingen och gav sig själv för henne (Ef. 5: 25) o. s. v., så är klart, att med församlingen menas *hela samfundet av alla heliga på jorden*.

Man må lägga eftertryck på de orden: *hela samfundet* eller *hela församlingen* av de heliga. Det är icke detsamma som *hela antalet*. Apostlarna hava alltid sett de troende såsom förenade, såsom samfund, såsom församling. De hava aldrig sett, aldrig tänkt sig, aldrig talat om de kristna såsom stenar, spridda här och där på fältet, eller såsom lemmar, skilda från varandra, utan alltid såsom stenar, *sammanfogade till ett hus*, såsom lemmar, *sammanfogade till en kropp*.

Detta samfund var och är spritt här och där på jorden, och därför talas det om församlingen i den eller den staden (t. ex. Rom, Korint, Efesus o. s. v.) eller det eller det huset (Rom. 16) eller församlingarna i den eller den provinsen (t. ex. i Galatien). Detta är, vad vi pläga kalla lokalförsamlingar. En *lokal församling* är alltså *Kristi församling på en viss plats*. Henne tillkomma därför samma titlar, som utsägas om de heligas samfund i det stora hela.

Av denna grundsats följa nu några viktiga slutsatser: Först och främst är klart, att statskyrkan icke är eller kan vara en kristen församling. Hon omfattar statens medborgare utan avseende på tro eller otro, utan avseende på, om de äro i Kristus eller icke. Den fräckaste förnekare och bespottare kan där vara lika fullmyndig medlem som det frommaste helgon. Statskyrkan är, vad namnet säger, en *statsinrättning*. Hon har kommit till genom statsbeslut, hon uppehålls av statsmakten, hennes lagar stiftas av statsmakten, och hon kan avskaffas genom statsbeslut (beslut av konung och riksdag) alldeles såsom andra statsinrättningar. Men Kristi kyrka har varken tillkommit eller uppehålls och kan ej heller av-

skaffas genom statsmakt och statsbeslut. Härefter må man icke invända, att statskyrkan har sin egen representation i kyrkomötet. Ty även kyrkomötet har kommit till genom statsbeslut och kan genom statsbeslut avskaffas, när helst konung och riksdag komma överens därom. Och under den tid, som det är till, har det ingen makt att stifta kyrkolag, ty det tillkommer statsmakten. Det högsta, som kyrkomötet kan göra, är att förkasta kyrkolag, som statsmakten har antagit. Men denna rättighet har kyrkomötet fått genom statsmaktens beslut och kan när som helst genom statsmaktens beslut förlora den. Är icke allt detta bevis nog på, att statskyrkan är en statsinrättning, så torde väl svårigen någonting kunna bevisas.

Detta förhållande förändras naturligtvis icke därav, att inom henne finnas många sanna kristna, ja många troende präster. Lika litet som hon kan sägas vara ett baptistsamfund därför, att inom henne finnas många baptister, lika litet blir hon en kristen församling därför, att inom henne finnas många kristna. Ja, om *alla* troende kristna — både präster och lekmän — ginge ut ifrån henne, så stode hon lika väl kvar såsom statskyrka ändå. Hon är för sin tillvaro på intet sätt beroende av, om inom henne finnas tusen sanna kristna eller ingen enda.

Härav är alltså klart, att, om de troende inom statskyrkan på en plats förena sig till en församling, så blir det icke en »liten kyrka i kyrkan» eller en *separatistförsamling*, utan det blir en *Kristi kyrka* inom statskyrkan, alldeles såsom t. ex. en förening av nykterhetsvänner inom en statskommun icke blir en separatistkommun eller »en liten kommun inom kommunen» utan en *nykterhetsförening inom statskommunen*, som ju icke själv kan sägas vara en nykterhetsförening för det, att man kan visa, att många av dess medlemmar äro nyktra.

P. W.

Guds barn.

O Gud, vilken nåd mig är given,
Ett verkligt Guds barn jag är bliven!
Av nåd, genom tron, enligt löftet,
Ej efter förtjänst efter köttet.

Guds barn utav nåd, vilken lycka!
Jag kan den med ord ej uttrycka,
Jag får ju ett arv utan like,
Jag ärver med Kristus Guds rike.

Gud älskar mig mer än en moder,
Guds-Son är min verkliga broder.
Och snart kommer han i sitt rike,
I härlighet blir jag hans like.

Så må jag ej tröttna i loppet,
Jag äger ju allt uti hoppet.
Dock beder jag: Öppna mitt öga,
Jag ser det ju ännu så föga.

*Ja Fader, min bön du skall höra.
Mer klarsynt du mig och skall göra.
Din Ande, som lyser och leder,
Du giver åt den, som dig beder.*

J. Elfström.

Dalarnas predikantförbund

firade sitt halvårsmöte i Rättvik den 9 och 10 december 1909. Till mötet hade infunnit sig ett fyrtiotal predikanter och församlingstjänare från hela Dalarna. Mötet präglades av den bästa stämning, och de samtal, som fördes, voro lärorika och väckande. Förhandlingarna leddes av distriktsföreståndaren C. F. Nyström från Västerås, och av de många och präktiga inlägg, som gjordes i varje fråga, visades, att man kommit tillsammans icke bara för »lyst».

Mellan kl. 10—1 första dagen samtalades över *frågorna 1, 2, 3:*

Vilka särskilda krav ställer vår tid på evangelii förkunnare?

Huru bör en ordets förkunnare bereda sig på sin predikan, och huru bör han uppträda för att predika?

Huru rätt praktisera 2 Tim. 2: 15?

Olika tider ha olika krav. Vägen för en predikant är särskilt trång och smal, om han vill framhålla hela sanningen. Om man å ena sidan blir förargad på honom, därför att han vågar framhålla Rom. 13: 1 och liknande ställen, blir man å andra sidan icke mindre stött, om predikanten vågar betona Frälsarens ord om gästbud eller Jakobs ord till de rika. Predikanten skall kunna vara till väckelse, men ofta klagas över, att han blott talar därom och ej kan föda Guds hjord. Han bör äga den mest grundliga bibelkunskap utom andra kunskaper och talanger och kunna framföra dem till allmänheten.

Om förberedelserna och framträdandet för predikanten nämndes, att han framför allt under bön till Gud noga bör studera sitt ämne, rådfråga tillgängliga hjälpredor, ute i livet bland människorna lära sig förstå deras behov och deras sätt att tänka och känna för att sedan kunna bli dem till hjälp. Att göra anteckningar vore också gott. Att låna andras tankar kan göras med fördel men också på ett sådant sätt, att man därmed skadar sig själv.

Om tredje frågan sades, att man alltid bör stå inför Herren och bevisa sig vara hans tjänare både i talarstolen och i livet i allmänhet. Detta har den största betydelse. Om min egen klocka går fel, bedrages jag därav, men om tornuret går orätt bedrages hela staden. Om en evangelii förkunnare icke vandrar rätt inför Gud och människor, blir detta till skada icke blott för honom själv utan för den församling vars tjänare han är, och för alla, som äro under hans inflytande.

Kl. 3—6,30 e. m.

Frågan 7: Finnes hos de troende ett sant personligt ansvar för Herrens rikssak, varom icke, huru få dem att vakna?

8. Huru uppväcka församlingsbehov hos troende

personer och särskilt de unga, som ej anslutit sig till någon kristen församling?

10. Göra vi, vad på oss ankommer, för att vinna barn och ungdom för Kristus och församlingen, eller vad kan ytterligare göras därför? Man behandlade dessa frågor gemensamt.

Om ansvars känslan förloras hos ett folk, är dess undergång viss. Sker detta inom de troendes församling, har därmed skett det värsta, som kan hända en församling. Likaledes inom familjen. Förfärande exempel på sådant anfördes. Sedan man genom tvivelaktiga affärer bringat olycka över andra, kan man föra den mest höga bekännelse och av andra lika förslöade troende till och med tillåtas inneha förtroendeposter inom församlingar.

I fråga om församlingen och dess möten lämnas stundom allt åt slumpen. Man njuter förmånerna men gör ingenting för att medverka till det helas väl. Såsom hjälpmedel mot detta onda förordades Guds ords läsning enskilt och inom församlingen, förbön, samtal, enskilt och offentligt. Sanningen, att man som troende är dyrt köpt och icke sin egen, bör allvarligt inskräpas. Exempel anfördes på, huru man genom personliga samtal lyckats föra människor till verksamheten och församlingen. Brist på ledarskap är ofta en orsak till, att verksamheten mången gång icke har någon framgång.

Samtalet var väckande och intressant.

Kl. 8—1/2 10 e. m. höllos på flera platser i Rättvik predikningar av de främmande talarna.

Den 10 december.

Kl. 10—1 predikantförbundets enskilda förhandlingar.

Kl. 3—1/2 5 samtal över frågorna 9: Huru böra vi anordna våra möten och särskilt våra församlingsmöten, på det att de må bli till största gagn? och 16: Ha vi tillräckligt givit akt på Pauli ord i 1 Kor. 14: 28—33?

Med avseende på missionsmöten menade man, att det icke borde kallas alltför många talare, att dessa sedan på förhand borde få program och ämnen för sitt tal om t. ex. församling och församlingsliv, om ungdoms- och söndagsskolverksamhet, om missionen o. s. v. A vanliga möten kunde omväxling ibland verka gott. Kärlek, förtroende och trohet borde råda inom församlingen och taga sig uttryck på dess möten.

Kl. 1/2 5—6 kafferast å Missionsförbundets vilohem, dit samtliga kvarvarande predikanter inbjödos av vännerna Bonneviars.

Så kom då på en gång en stor del av Dalarnes predikantkår till vilohemmet. Vilan blev ju icke långvarig denna gång, men det angenäma minnet därav är kvar, och dörrarna äro nu kanske mera öppna än förr för dem, som troligen en dag komma åter.

Kl. 6—6,30 hade man en stunds enskilt samtal.

Kl. 8—10 var aftonunderhållning med tal av Söderholm från Bjursås, Werner från Lingbo, Årman från Malung, distriktsföreståndaren C. F. Nyström samt sång och musik till orgel och fiol av bröderna Karlsson och Nilsson, Borlänge, samt P. Persson från Mora.

Så var det angenäma, rikt givande mötet slut, men minnet därav skall leva länge.

E. H. Hansson.

Sekr.

**Den som ibland eder vill vara den främste,
han skall vara allas träl. Ty männi-
nskans son är ju icke kommen för
att låta tjäna sig, utan för att tjäna.**

Marc. 10: 44, 45.]

Herren talar här om den rätta storheten och framställer sig själv såsom ett exempel för lärjungarna. Nu är uppenbart: högst uti ett rike kommer den, som kommer närmast konungen. Här är Kristus konungen, och näst honom störst i hans rike är då den, som näst honom *tjänar*. Se på honom. Han är till väsendet jämlik Gud. Men det aktar han icke för rov utan förnedrar sig och blir en människa, ja födes av en fattig jungfru i ett stall. Sedan går han omkring, fattig och eländig, begär ingens tjänst utan ser allenast därefter, huru han må göra väl och hjälpa alla. När hans lärjungar vilja nedkalla eld av himmelen över en stad, som vägrar mottaga honom, så svarar han: I veten icke, vilken Andes barn I ären, ty människans son är icke kommen till att fördärva människornas själar utan till att frälsa dem. När han får hjälpa någon syndare, så räknar han det för sin mat, ja, han utsätter sig gärna för förtal och vanrykte för det, att han umgås med publikaner, ingår till dem och åter med dem. När Jerusalem icke vill låta sig frälsas, så gråter han. Omkring sig har han en skara lärjungar, som synda nu på ett, nu på ett annat sätt, men aldrig blir han otålig, aldrig klagar han på dem, vare sig för sin fader eller för någon människa, utan genast är han färdig att hjälpa dem till rätta och det alltid med samma saktmod. Den sista aftonen tvär han sina lärjungars fötter samt håller till dem ett sådant avskedstal, att aldrig något dylikt blivit hållet på jorden. Och detta medan han vet, att de skola alla övergiva honom och lämna honom allena. Ja, det säger han dem även och tröstar dem på förhand därmed, att han ändå icke skall bliva allena, utan att Fadern skall vara med honom, samt att han åter skall komma till dem och taga dem till sig. Till förrädaren Judas säger han det ena väckande ordet efter det andra, och det ända in i det sista. Ännu i Getsemane skall Judas höra det tilltalet: Min vän. När han förutser Petri fall, beder han för honom, att hans tro icke må bliva om intet. När Petrus faller, vänder han sig om och ser på honom, sänder honom ock på påskmorgonen en särskild hälsning om broderskap. I sitt lidande är han stilla som ett lamm, det till slaktning ledes, och när han kommer på korset, är hans hjärta hos fienderna och hans första bön: Fader, förlåt dem. Den arme rövaren tager han med sig till Paradiset. När han står färdig att fara till himmelen, befaller han sina lärjungar att med evangelium gå ut i hela världen, och icke allenast det, utan ock att de skola begynna i Jerusalem, den stad som fördömt och korsfäst honom. O min vän, vill du vara stor, så följ denne mästarens exempel.

P. W.

Herren hörer bön.

I en by i J—e socken, nordvästra Ångermanland, bodde en torpare med hustru och barn. Mannen och hustrun fruktade Gud. Många gånger var det bekymmersamt för dem, men de vände sig alltid till Gud med allt, och de fingo hjälp i rätt tid.

Om vintrarna var mannen i skogarna och högg timmer. En vinterdag kom bud till honom, under det han arbetade i sitt anletes svett, långt från sitt hem, att hans hustru var hårt sjuk. Han lämnade sitt arbete i skogen och reste hem och fann sin hustru kämpande med döden. Han föll ned på sina knän och bad till Gud, som allt förmår, att han måtte för sin stora nåds skull låta hustrun bliva frisk samt låta henne leva, tills hans några veckor gamla dotter bleve åtminstone 3 år gammal. Han fortsatte vidare sitt samtal med Herren och sade: »Herre, har du beslutat att taga hem min hustru, låt mig dock för din nåds skull få behålla henne i tre år samt giv henne hälsa och krafter igen.»

Om några timmar var hustrun åter frisk och kunde ånyo sköta hushållet. Mannen och hustrun tackade Gud för bönhörelse.

De tre nådesåren gingo fort och lätt. Vid slutet av det tredje året insjuknade hustrun igen, och på dagen tre år fick hon hembud, och torparen var ensam med de små. Men han kunde mitt i sorgen säga med Job: »Herren gav och Herren tog, välsignat vare hans namn.»

J. O. H.

K. A. Palmqvist.

Bland missionsvännerna i södra och mellersta Sverige är namnet K. A. Palmqvist lika känt som älskat och värderat. Den gamle skolmannen och predikanten blev också, då han den 24 dec., själva julafton, fyllde 70 år, föremål för missionsvännernas varma hyllning och välönskan.

Palmqvist föddes i ett allmogehem på Gotland den 24 dec. 1839. Med intresse deltog han i sin tidigaste ungdom i lantbruket, tills han vid omkring 26 års ålder sökte och vann inträde vid Linköpings seminarium. År 1869 avlade han folkskollärareexamen och tjänstgjorde först i Norrköping och kom sedan 1870 till Landskrona, vid vars folkskoleväsen han alltsedan varit fästad. Vid vårterminens slut 1909 avgick han efter 40-årig verksamhet i skolans tjänst med pension.

Palmqvist blev redan tidigt vunnin för Herren. Under vistelsen i Linköping och umgänget med de troende där och för övrigt i Östergötland blev hans andliga liv alltmera stadfast och utvecklat. Namnen Charleville och Kastman, fader Nils i Skakelstad m. fl. leva helt visst ännu i dag i tacksamt minne hos 70-åringen. Deras predikningar och kristliga föredöme gjorde ett djupt och förblivande intryck på den unge seminaristens sinne.

Utom sin lärareverksamhet upptog Palmqvist snart nog ett livligt arbete som predikant. Ovanligt rikt be-

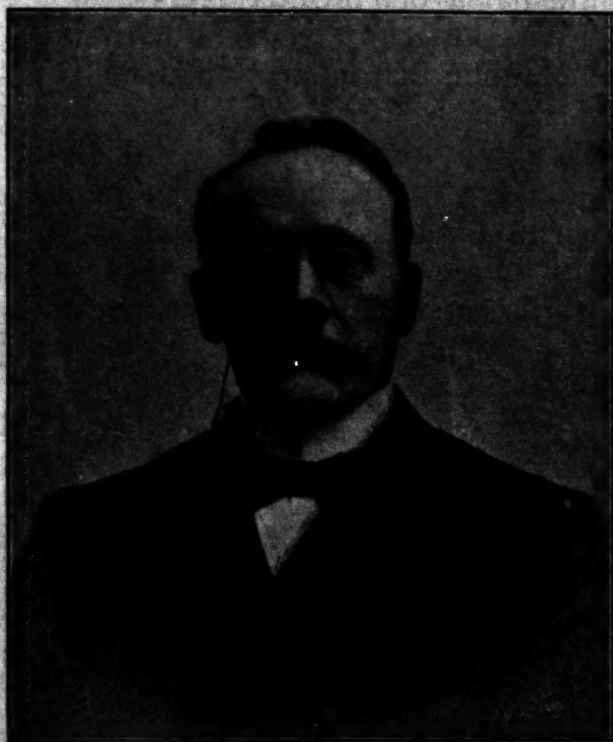
gåvad som talare, kunskapsrik och fyndig, var han gärna hörd och efterlängtd. Ej blott i Landskrona utan ock i Malmö och Helsingborg m. fl. platser har han alltjämt under årens lopp med stor framgång och välsgnelse från Gud deltagit i den andliga verksamheten.

Söndagsskolan har ock i honom haft en varm vän och duglig arbetare. Rätt vidsträckta resor har han delvis i Svenska Missionsförbundets tjänst företagit i söndagsskolans intresse.

Under en följd av år var Palmqvist även redaktör för tidningen Sydsvenska Veckobladet och kämpade på denna post med framgång för den fria verksamheten i södra Sverige.

I Landskrona missionsförening har han under hela tiden varit en intresserad och verksam medlem. Tidvis har han även tillhört dess styrelse och beklädde en tid också ordförandeposten.

På sin tid fick Palmqvist utstå mycken förföljelse från sitt skolråd och särskilt från dess ordförandes sida.

K. A. Palmqvist.

Det var väl ej blott hans intresse för missionen i allmänhet som gjorde detta utan särskilt hans frikyrklighet och deltagande i de fria nattvardsgångarna. Klart är ock, att en man med hans kynne skulle giva kristendomsundervisningen iskolanden rätta bibliska färger i full överensstämmelse med hans övertygelse.

Stridigheterna, som länge fördröjde hans utnämning till ordinarie lärare, slutade ej förrän K. Maj:t gav sitt utslag i ärendet, varigenom Palmqvist tillförsäkrades alla sina rättigheter och förmåner som folkskollärare.

Ännu äger Palmqvist, trots sina 70 år, full hälsa och kraft. Och vi tillönska honom ännu många år i missionens och den kristna församlingens tjänst.

J. Nyren.

Joh. P. Johansson.

Predikanten Johan Petter Johansson i Stockholm fyllde den 2 januari 65 år. Född i Ölme, Värmland, den 2 januari 1845, avlade Johansson folkskollärare-examen i Karlstad 1868 och tjänstgjorde sedan under ett år som missionsskollärare och predikant i Väse missionsförening. 1869 blev han anställd som skollärare

och brukspredikant vid Svartå bruk och innehade denna befattning till 1877. Samma år kallades Johansson till predikant inom Linköpings stads missionsförening. 1889 avflyttade han till Stockholm och blev först biträdande och från 1897 ordinarie predikant inom Luth. missionsföreningen samt föreståndare för församlingen å Kungsholmen.

År 1904 invaldes pred. Johansson i Svenska Missionsförbundets styrelse, vilken han fortfarande tillhör. Sedan åtskilliga år tillbaka är han även styrelsens kassakontrollant. Dessutom är han ledamot av söndagsskoltexkommittén, styrelsen för Svenska Missionsförbundets skola på Lidingön, ordförande i Stockholms Evangeliska predikantförbund m. m.

Genom sitt sympatiska väsen, sin goda begåvning och sitt varma hjärta har Johansson städse utfört ett gott och framgångsrikt arbete som predikant och församlingsföreståndare. Ehuru 65 år gammal, besitter han alltjämt ungdomlig livlighet och spänstighet. Ej blott

de gamla finna i hans av stor erfarenhet mättade predikningar rik undervisning och vederkvickelse, utan även ungdomen och ej minst barnen samla sig med förkärlek omkring honom. Med öppen blick för samtidens säregna kynne och för ungdomens särskilda behov har Johansson bibehållit livlig förbindelse med utvecklingen på det andliga området. Denna omständighet har gjort honom till en välsig-

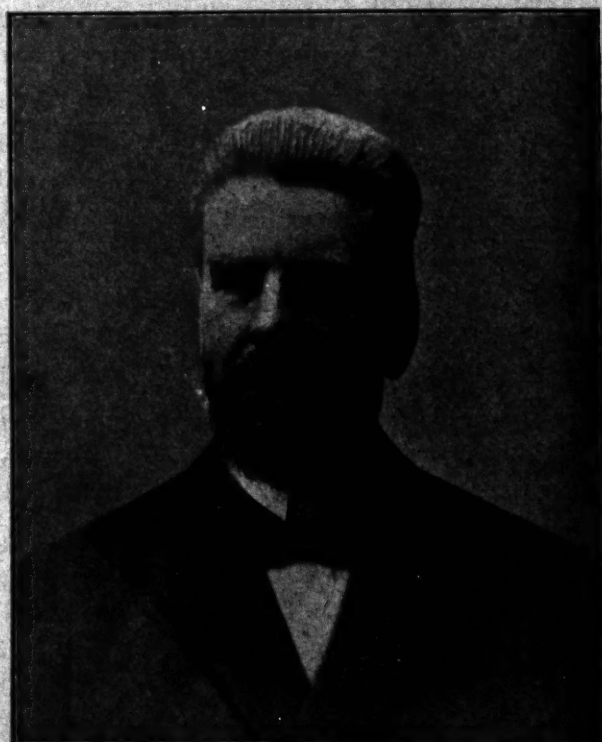
nelse såväl i församlingsarbetet som i de styrelser och kommittéer, i vilka han har säte och stämma.

Den kärlek och det djupa förtroende, varmed predikant Joh. P. Johansson omfattas, kom ock särskilt till synes i den hjärtliga hyllning, som ägnades honom av församlingen och enskilda på bemärkelsedagen.

De, som tjänat väl, vinna en god ställning och mycken frimodighet i den tro, som är till vår Herre Jesus Kristus.

Give Herren åt denne sin tjänare ännu många år av hälsa och kraft samt troget och gagnande arbete i missionens tjänst.

J. Nyren.

Joh. P. Johansson.

De förståndige skola lysa såsom himmelens sken och de, som hava undervisat många till rättfärdighet, såsom stjärnor i evigheters evighet. Dan. 12: 3.

Svenska Missionsförbundets Expedition,

77 Drottninggatan 77.
STOCKHOLM.

Allm. telefon 4634 & 7415. Rikstelefon 8525.
Inregistrerad telegrafadress: »Förbundet, Stockholm.»

Hålles öppen alla helgfria dagar från kl. 9 f. m.
till 3 e. m.

Pietisten,

Svenska Missionsförbundets organ för dess
inre mission,

utkommer den 8:de och 22:dra i varje månad.

Prenumerationspriset för 1910 är 1: 50 på posten
och 1: 25 kr. på Expeditionen, då minst 5 ex. rekvireras.
11 exemplar lämnas för 12: 50.

Till utlandet kostar tidningen kr. 2: 50.

Alla meddelanden, som röra Svenska Missionsförbundet och dess verksamhet, jämte gåvor till missionen och rekvisitioner av böcker m. m. adresseras till Svenska Missionsförbundets Expedition.

I testamenten och gåvobrev, som upprättas till förmån för Svenska Missionsförbundets verksamhet i allmänhet eller till någon särskild gren därav, torde nog angivas, att det är till Svenska Missionsförbundets mission. När ett testamente t. ex. endast innehåller, att ett visst belopp skall tillfalla hednamissionen, så kan ju ovisshet uppstå, om det är Svenska Missionsförbundet eller något annat sällskap, som skall hava penningarne.

Sparbössor för insamlande av medel till vår yttre och inre mission utdelas gratis och kunna rekvireras från Svenska Missionsförbundets Expedition.

Församlingsböcker, blanketter till flyttningsbetyg och dopattester, ritningar till missionshus, text- och klassböcker för söndagsskolan, sångböcker m. m. tillhandahållas på Expeditionen och kunna därifrån rekvireras.

Svenska Missionsförbundets vilohem, Rättvik.

Friskt och skönt beläget på stranden av Siljan.

Präktiga verandor, inklädda med glas.

Vattenledning. Badrum.

Hålles öppet året om för inackorderingar under längre eller kortare tid till billiga priser.

Under vintern åkning med kälke och skidor.

Predikanter och missionärer äga företräde.

Närmare upplysningar lämnas av föreståndaren eller av Missionsförbundets Expedition.

Till våra vänner, medarbetare och läsare, sända vi härmed en hjärtevarm hälsning med tillönskan av

ett gott nytt år.

Må det vara oss alla givet att under detsamma i fullt mått mottaga och i trohet förvalta de andliga och lekamliga gåvor, Herren har i beredskap åt oss, på det vi må tillväxa i tro, kärlek och allt gott verk.

Men hoppets Gud uppfyller eder med all glädje och frid i tron, på det I mån överflöda i hoppet i helig Andes kraft.

Styrelsens

sammanträde.

Svenska Missionsförbundets styrelse sammanträder i sin helhet den 11—13 januari i Stockholm. Många och betydelsefulla frågor föreligga då till behandling.

Programmen för böneveckorna.

Vi erinra våra läsare om, att programmen för böneveckorna äro införda i numren för december månad. Nu är den allmänna böneveckan slut, men ungdomens bönevecka återstår. För övrigt hoppas vi, att böneveckorna komma att fortsätta en lång tid framåt med rika skördar för Guds rike.

Svenska Missionsförbundets Ungdom.

En av Svenska Missionsförbundets styrelse tillsatt kommitté, bestående av red. A. W. Hellström, Nyköping, kand. Gust. Mosesson, Uppsala, samt predikanterna A. Ohlén, Jönköping, Henning Andersson och J. Nyrén, Stockholm, hade den 16 dec. sammanträde i Nyköping för att uppsätta förslag till stadgar för S. M. U. Förslaget kommer att föreläggas styrelsen vid dess sammanträde i januari 1910.

En mycket god missionsgärning.

En sådan skulle utan tvivel alla våra läsare och vänner vilja göra. Vi kunna icke tänka oss annat, än att alla vilja vara med om att göra gott. »Låtom oss», säger aposteln, »göra gott medan dagen är.» Och den goda gärning, som vi särskilt nu vid årsskiftet tänka på, är den, att var och en av våra kära prenumeranter skaffar en ny prenumerant på vår tidning för 1910. Det skulle bringa oss upp i den siffra, till vilken vi önska komma. Och ingen må förundra sig, att vi på tidningen vilja ha en stor spridning, ty vi ha under årens lopp sett många märkliga exempel på den mission, som tidningen utför. Vi stå i förbindelse t. o. m. med sådana, som genom densamma kommit till tro på Gud.

Låtom oss därför göra denna goda gärning.

Pietisten | Då detta nummer av tidningen alldeles
N:r 11 1909. | utgått och vi äro i behov av ett antal
 ex. därav för expeditionens räkning, bedja vi vänligen
 de vänner, som möjligen ha numret kvar och som skulle
 kunna undvara det, insända det till Svenska Missions-
 förbundets Expedition, Stockholm.

Skriv alltid tydliga namn och adresser. | Det är ofantliga svårigheter, det
 vållar, när de, som prenumerera
 på våra tidningar eller rekvirera något, icke skriva sina
 namn och adresser fullt tydligt. Man får då försöka
 läsa dem, så gott man kan, men så läser man miste,
 försändelserna adresseras miste och komma tillbaka
 såsom obestälbara. Till slut får man kanske från re-
 kvirenten ett brev med förebråelser för att han icke fått,
 vad han rekvirerat. Och så står man där. Tro icke,
 att alla kunna läsa ditt i slängar och krumelurer skrivna
 namn, därför att du kan läsa det själv. P. W.

»**Låtom oss sjunga.**» | Då nu böneveckorna äro inne,
 och vi kväll efter kväll samlas till böne- och väckelse-
 möten, erinra vi om det i fjol utgivna lilla sånghäftet
 »**Låtom oss sjunga.**». Det innehåller 89 gamla, goda
 och välkända sånger och kostar endast 10 öre. Vid
 köp av minst 25 exemplar lämnas 25 % rabatt.
 Sånghäftet rekvireras från vår expedition.

Nattvardsbröd.

Ovanstående bild lämnar en tydlig föreställning om
 storlek och utseende å det av oss förut rekommende-
 rade och av Örebro Kexfabrik tillverkade nattvardsbrö-
 det. Å bilden synes ett halft bröd i naturlig storlek.
 Brödet rekvireras lämpligast direkt hos Örebro Kex-
 fabrik, Örebro, och sändes i bleckaskar innehållande
 2,000 bröd till ett pris å 5 kronor per ask. Askarna
 kunna återsändas till fabriken, som då betalar dem med
 75 öre pr st.

I **Majornas missionshus, Göteborg**, firades årsfest
 söndagen den 28 november av därvarande ungdoms-
 förening under en god och högtidlig stämning. Vid
 festen hölls tal av predikanterna J. Mellberg och G.
 Ekström, varjämte programmet upptog kör- och solo-
 sång, läsning och redogörelse för den verksamhet för-
 eningen under året utövat. Förutom den rent uppbygg-
 liga verksamheten hade föreningen bedrivit verksamhet
 i filantropisk mening, i det att den sökt bispringa be-
 hövande fattiga med hjälp. För detta ändamål hade
 cirka 700 kr. använts och för missionsändamål och
 löpande utgifter i runt tal 1,000 kr. eller tillsammans
 1,700 kr. Efter den offentliga delen av festen hölls ett
 enskilt samkväm, i vilket föreningens medlemmar man-
 grant deltog.

Från Ockelbo skrives till Pietisten: Här i Ockelbo
 ha missionsmöten hållits varje söndag i november.
 Första söndagen i nämnda månad hölls möte i mis-
 sionsföreningens stora missionshus, Betel. Det var
 gemensamt för alla kretsarna. Sedan ha möten hållits
 söndag efter söndag i de olika kretsarna, varvid före-
 kommit invigning av missionshus, som varit under repara-
 tion eller nybyggt. **Abyggeby** och **Mörtebo** missionshus,
 som för några år sedan nybyggdes, ha i år målats och
 gjorts fullständigt färdiga. I det förstnämnda huset ha
 åtskilliga ändringar företagits, nya bänkar insats och
 luxlampor anskaffats. Söndagen den 14 hölls möte i
 Abyggeby och den 21 i Mörtebo. Mycket folk var
 samlat. Alla syntes glada och tacksamma och lyssnade
 uppmärksamt till det förkunnade ordet.

Söndagen den 28 hölls möte i **Norrbo**. För befolk-
 ningen därstädes var denna dag en särskild glädje-
 och högtidsdag, i det att de samtidigt fingo inviga sitt
 i sommar uppförda missionshus, något som säkert ingen
 för ett år sedan hade en tanke på.

Vid ovanstående möten ha med ordets predikan
 tjänat församlingens predikant J. Brandel, N. Rut från
 Nora i Uppland och Dalström från Hofors.

Så mycket folk har varit samlat vid mötena, att
 lokalerna varit alldeles fullpackade. En särskild stillhet
 har varit rådande, och Guds andes närvaro har märk-
 bart förnummits. Vi vänta och hoppas, att många under
 instundande vinter skola vinnas för Herren i dessa
 trakter.

Bethaniahemmet, Oskarström. Vid Oskarström,
 som är ett större fabriksamhälle i södra Halland, bilda-
 des förlidet år en förening med namnet Bethaniahem-
 met. Vi ha fått oss tillsänt nämnda förenings årsbe-
 rättelse för dess 1:sta verksamhetsår. Av densamma
 framgår föreningens ändamål och syfte. Vi anföra ur
 den följande:

»Det var i november förlidet år. Då samlades några stycken här i Oskarström, som framkastade frågan: »Huru kunna vi göra något gott för vår ungdom här på platsen? Här finnes 100-tals ynglingar och ännu flera unga flickor, som gå var sin egen väg eller äro begivna på sådant, som måste föra direkt till deras fördärv. Var finns den hand, som alltid i uppriktig och oegennyttig kärlek är beredd att hjälpa dem utan åtskillnad och visa dem på den enda sanna *glädjekällan*, på den enda bestående *kraften* i livets stormar, att leda dem till den enda säkra *grund*, som det är värt att bygga ett människoliv uppå: Jesus Kristus?» Svaret blev: »Låtom oss sammansluta oss till en förening, ty vad den ene inte ensam kan uträtta förmår en sammanslutning av allas gåvor och krafter!»

Föreningen har under det gångna verksamhetsåret bland annat upprättat och underhållit ett hem för den arbetande kvinnliga ungdomen att använda under dess fritid.

Föreningens verksamhet är förbunden med Oskarströms missionsförening, vilken är ansluten till Svenska Missionsförbundet. Bethaniahemmets årsmöte hölls söndagen den 5 december i missionshuset i Oskarström. Därvid förekom tal, sång och musik samt kassaredovisning och nyval av styrelsen m. m.

Vi önska föreningen mycken framgång i arbetet för de unga. Valsigne han det i rikt mått!

Väckelsens vindar blåsa fram på några trakter i Hälsingland. I Trönö, Regnsjö och Ovanåkers socknar hava andliga rörelser uppstått bland folket under sista tiden och pågå ännu. Vad Ovanåker angår, ha möten hållits dagligen under två månaders tid med den följd, att rätt många omfattat Kristus. Hitintills synes väckelsen ha lämnat djupaste spår efter sig i Rotebergs by, som är ganska stor och har eget bönehus. Där ha många, mest unga, under de senaste veckorna kommit till frid med Gud. I Edsbyns missionshus ha ock en serie möten hållits, och stora skaror av människor ha samlats.

Gustafs friförsamling, Gustafs socken, Dalarne, har till predikant och föreståndare kallat Oskar Söderholm, Bjursås. S. har antagit kallelsen och tillträder platsen den 1 mars i år.

Predikanten O. Blomdahl har uppsagt sin plats som föreståndare och predikant i Borgholms missionsförening, Öland, till den 1 aug. 1910. Någon kallelse till annan plats har han ännu ej antagit.

50-årshögtid hölls söndagen den 19 dec. i Djurås missionshus, Dalarne. Under f. m. talade pred. A. Lekselius, distriktsföreståndaren C. F. Nyström och pred. H. O. Matsson. På e. m. lämnade A. Lekselius först en kortfattad redogörelse för den fria verksamhetens uppkomst och utveckling inom Gagnef under de senaste 50 åren. Därav framgick, att de första lekmannapredikanterna besökte socknen under olika tider på 1850-talet. Dessa voro Graf Olof Andersson, Junnars Jon Jonsson, J. A. Fogelkvist, Präst-Olof Jonsson, A. Jansson, Näs Per Persson m. fl. Sammankomsterna höllos

vid denna tid i bondstugorna, där allt löst bars ut för att bereda rum för de skaror, som trängdes att höra Guds ord. Och när stugorna ej kunde rymma de församlade, höllos sammankomsterna i det fria. Så berättades, att en nyårsdag en folkskollärare, Israel Andersson från Gäfle, predikade på en gård i Djurås i 30 graders kyla för en andäktigt lyssnande folkskara, som stod så packad, att snön bokstavligen smalt bort under dess fötter. Predikanten blev dock vid detta tillfälle förkyld, så att han fick ligga till sängs hela vintern.

År 1859 togs första initiativet till verksamhetens ordnande, i det att tvenne personer, skolläraren Mo Anders Jansson i Djurås och skräddaren Krutkop Mats Olsson i Tjärna tillsattes att förvalta de genom kollekt insamlade missionsmedlen. Härmed var grunden lagd till en hela socknen omfattande missionsförening, som 1868 delades i trenne, vilka bära namnen Tallbackens, Djurås och Djurs missionsföreningar.

År 1864 uppfördes det första missionshuset i Djurås, vilket sedan ombyggdes 1893. 1869 byggdes ett missionshus i Tallbacken och 1895 ännu ett på samma ställe. F. n. finnas 11 bönehus och lokaler inom socknen för den fria verksamheten.

Ungdomsföreningen Sion, Arvika, firade tioårsfest den 19 dec. Av den föredragna tioårsberättelsen framgick, att ungdomsföreningens främsta uppgift varit att stödja församlingen i dess verksamhet. Även har den yttre missionen eller ungdomens hednamission erhållit goda bidrag. Bland köpingens fattiga har föreningen ock flitigt verkat. Inkomster och utgifter balansera på kr. 8,645: 80. 396 medlemmar hava under tiden tillhört föreningen. Nuvarande medlemsantalet är 156.

Vid festen medverkade pred. P. M. Mårtenson från Göteborg, D. Hagström och O. Fryksén.

Pred. L. O. Nylander i Järfso har antagit kallelse till Väster-Färnebo missionsförening att bli dess predikant och föreståndare. Platsen tillträdades den 1 maj 1910.

I Tolfta hade församlingen söndagen den 12 dec. en glädjedag, i det den då fick hälsa 24 nya medlemmar välkomna. Alla voro unga och många av dem troende föräldrars barn. Gripande var att se, när föräldrarna slöto sina barn i famn och hälsade dem välkomna i det andliga hemmet.

Smögens missionsförening har till predikant kallat missionseleven Sven Svensson, som ock antagit kallelsen. Han tillträder platsen i sommar, sedan han avslutat sina studier vid Missionsförbundets skola.

En missionsförening, den första i Norra Marks härad, har bildats i Fritsla.

Nye missionshus, Jönköpings län, som i fjol lades i aska, har under sommaren återuppbyggts och invigdes den 17 dec. Huset jämte tomt är värderat till 5,000 kr.

Tack vare den stora ofervilligheten kunde byggnadskommittén vid invigningen meddela, att huset är så gott som betalt. Skulden är endast 130 kr. Vid högtidligheten talade predikanterna Carl Thorén, Safsjö, och Otto Wallenborg, Nässjö.

Missionshusinvigning. Missionsvännerna i Lunda, Södermanland, hava under hösten låtit uppföra ett nytt missionshus i närheten av Lunda kyrka. Den trevliga och ändamålsenliga lokalen invigdes för sitt ändamål söndagen den 19 dec. Pastor E. Ungerth från Örebro höll invigningstalet och pred. O. W. Genander, Nyköping predikade över dagens evangelietext. Vid mötet, som hela dagen var talrikt besökt, medverkade även reseombudet C. K. Fridén. Må även detta bönehus bliva en fyrbåk, varifrån sanningens och frälsningens ljus klart och mäktigt utstrålar till mångas vägledning och frälsning.

Väse missionsförening i Värmland firade sin 50-årsfest i Glumshammars missionshus den 30 dec.

Missionsföreningen, som bildades den 10 dec. 1859, kunde nu med glädje och tacksamhet till Gud se tillbaka på en femtioårig verksamhet.

Medlemsantalet uppgår nu till 450. Inom föreningen finnas 13 söndagsskolor med 340 barn samt 4 ungdomsföreningar med ett medlemsantal av omkr. 200.

Missionsföreningen äger 4 missionshus, vilkas sammanlagda värde är upptaget till 28,000 kr. Glädjande nog är föreningen nu skuldfri. Föreningens sammanlagda inkomster i reda penningar under de gångna 50 åren belöpa sig i runt tal till etthundratusen kronor.

Utom missionsföreningens egna predikanter närvaro vid festen såsom inbjudna predikant J. P. Johansson från Stockholm, överlärare J. A. Jarlén från Göteborg, predikant A. Lundborg från Karlstad samt reseombudet Fredrik Carlsson, vilka samtliga under de gångna åren varit anställda såsom predikanter inom föreningen. Alla dessa jämte studerande Tärne samt Gustaf Henriksson från Kristinehamn och L. J. Larsson, Örebro, talade under festen. Guds helige Ande var förnimbart nära, och en varm, uppbygglig och fröjdfull stämning var förhärskande under hela dagen. För allt må Gud hava äran!

Arvika missionsförening hade måndagen den 27 dec. sitt årsmöte i missionshuset därstädes.

Af årsrapporten framgick, att medlemsantalet ökats under året med 17 medlemmar och nu utgör 547.

Till Ansgarieföreningen anslogs 150 kr. Styrelsens förslag om bibelskola bifölls, och uppdrogs åt predikanterna D. Hagström och O. Fryksén att som lärare kalla predikant J. Forslund.

Till ombud vid frikyrkomötet utsågos D. Hagström och O. Fryksén.

I anledning af att nuvarande distriktsföreståndare Enoch Olsson afsagt sig sitt uppdrag, beslöt mötet att föreslå predikanten Fr. Carlsson, Väse, till distriktsföreståndare inom 7:de distriktet.

Glädjande offervillighet. Från Visby skrives:

Alldeles särskilt gläder det mig att se den stora offervillighet, som gör sig gällande i vår lilla församling. Ehuru mycket klen var jag med på missionsfesten annandag jul. Där funnos inga eggande tillställningar av något slag, ingen körsång, ingen musik utom orgeln till den gemensamma sången. En enkel kopp kaffe, något Guds ord och bön och ett par missionsberättelser och resultatet så överraskande gott. Det blir vid pass 10 kr. per medlem. Tänk om lite var gjorde så, vilken mis-

sionsverksamhet skulle det icke bli! Må Gud alltid bevara detta sinne hos sitt folk! Jag fröjdar mig med bävan. Skola vi kunna hålla ut och gå framåt såsom hittills? O Herre, hjälp! O Herre, låt väl gå!

"Skulden betald."

Från Fellingsbro Missionsförening meddelas, att dess missionshus både i *Bäcktorp* och *Bergaby* länge varit skuldfria. Det förstnämnda genomgick för 2 år sedan en grundlig restaurering innan och utan. Under sistlidne sommar har föreningen uppfört en trevlig predikantbostad på 3 rum och kök, som med tomt uppgår till cirka 5,000 kronor. På bostaden vilar en skuld av ungefär 2,500 kronor, men missionsvännerna i Fellingsbro hoppas, att den ej skall bli gammal.

Det hela är brandförsäkrat för 22,000 kr.

Från *Källandsö* missionsförening skrives:

Om det kan vara av något intresse, kan jag meddela, att Källandsö missionsförening har under året som gått efter åtskilliga svårigheter fått sitt präktiga missionshus med tomt infastat. Vidare ha de under året betalt sina skulder.

Glädjen häröver är icke liten. Det är verkligen rörande att se, vilken offervillighet, som förefinnes hos missionsvännerna. Fastän de under året haft stora utgifter, voro de mer än angelägna att få vara med och offra för missionen vid annandagens fest. Och varje upprop från lektorn om missionsmedel synes för dem vara ett glädjens budskap. Ära vare Gud för allt!

Änkans son i Nain.

Text för den 16 jan. 1910: Luk. 7: 11-16.

I. Inledning.

Vi minnas, huru Jesus efter det stora fiskafanget kallade de två brödraparen att följa sig för att samla in människor i Guds rike. Snart därefter kallade han tolv av sina lärjungar att vara hans ständiga följeslagare, och dessa fingo namn av apostlar. Med dessa vandrade han från by till by, från stad till stad, förkunnade överallt evangelium om Guds rike, botade de sjuka och utdrev onda andar. Stora folkskaror följde honom även för att se och höra honom. Med lärjungarne och en sådan folkskara kom han en dag till staden Nain, där han utanför stadsporten utförde ett av sina väldigaste underverk, om vilket vi nu skola läsa.

II. Texten läses.

III. Samtalet med barnen.

1. *Livets Herre och döden*, vv. 11, 12. Vilka voro de fyra män, som Jesus först kallade till sina ständiga följesla-

gare? De voro Simeon Petrus och hans broder Andreas Jakob och Johannes, Sebedei söner. Vad hade dessa fyra för ett yrke, innan de övergävo allt för att följa Jesus? De voro fiskare. Huru många av lärjungarne kallade han sedan till sina apostlar? Han kallade tolv. Bland dessa nämns Simon och Andreas, Jakob och Johannes såsom de första. Vilka mer än apostlarna och lärjungarne plägade följa Jesus för att höra och se honom? En stor skara människor. Till vilken stad kom han en dag åtföljd av en sådan skara människor enligt orden i 11:te versen? Till staden Nain. Här blev han i tillfälle att visa sig såsom livets Herre, som besegrar döden. Ty utanför Nains stadsport möter Jesus och hans skara ett annat stort följe. Vad bära de i spetsen av sitt långa tåg? De bära ut en död. Huru säges om den döde? Han var sin moders ende son. Och huru säges det om den dödes moder? Hon var änka. Hon går där och gråter närmast efter bären, och vilka följa henne för att deltaga med henne i hennes djupa sorg? »En stor hop folk från staden var med henne». Jesus, som genast förstår vad som är på färde, ser upp till sin himmelske fader frågande: Vill du, att jag skall hjälpa? Och sedan han i sin ande förnummit faderns svar, vet han, vad han skall göra.

2. *Livets Herre besegrar döden*, vv. 13–15. De båda skarorna hava hastigt närmat sig varann. Jesus har kommit sorgetåget, dödståget, så nära, att han ser den sörjande moderns tårar och hör hennes gråt. Varav intages då Frälsaren, säges det i 13:de versen? Han gripes av medlidande. Ja, av det innerligaste deltagande, så att han riktigt sörjer med den stackars kvinnan, sörjer över dödens härjningar bland människorna. Huru säger han till den dödes moder? »Gråt icke!» Med dessa ord vill han återuppväcka tro och hopp hos henne. Men de, som bära den döde, skriker ännu sakta framåt. Huru gör Jesus för att hejda dem? Han går fram och tar på bären. Huru göra nu bärarna? De stanna och sätta ned bären. Vad ville Jesus väcka även hos dem och hos alla i de två stora tågen? Tro och hopp. Vilket hopp. Att Jesus skulle besegra döden. Ja, det går en längtan genom varje hjärta i de två skarorna, som nu blivit en enda hop: »Tänk om Mästaren från Nasaret kunde väcka upp den döde! Ack, att han kunde hjälpa oss även med döden». Allas ögon se i väntan på Jesus, livets konung, allas blickar suga sig i andlös spänning vid hans mun. Det blir dödyst. Se, nu öppnar han sin mun. Vad säger han? »Unge man, jag säger dig, stå upp!» Folket vågar ej andas en gång. Vad få de se? Den döde reser sig under bårtäcket och börjar tala. Det går en rysning genom varje själ inför detta allmaktens under. Somliga gråta, andra le av glädje och bävan inför Jesus. Dödens konung har måst vika. Livets konung har besegrat honom. Men Jesus tar den unge mannen vid handen och leder honom fram till hans moder. Huru säges därom i vår text? »Han gav honom åt hans moder». Jesus ryckte den unge mannen ur dödens famn och räckte honom åt modersfammen. Det står icke i vår text, men jag tror, att hon sade: »Välkommen till livet och i din moders famn, min son.» Inte håller står det något om att han tackade Frälsaren, men det gjorde han nu och sedan väl i alla sina livsdagar.

Men vi, som fått i tanken följa Jesus till Nains stadsport, vi böra också vi tacka vår Frälsare. Ty liksom han här besegrade döden hos en enskild, så skall han såsom uppståndelsen och livet jämväl skänka oss liv i döden. Och en stund kommer, då de döde skola höra Jesu röst och gå ut ur sina gravar till uppståndelse och liv. För den skull bör varje barn knäppa sina händer och tacka Jesus för att han är livets Herre, som besegrar döden.

3. *Undrets verkan på folkskarorna*, vv. 16, 17. Varav intagas folkskarorna, när Jesus uppfyllt deras hjärtas önskan och uppväckt den döde unge mannen? De inatgas först av fruktan och bävan. Men när de hämtat sig litet, vad började då röra sig i deras hjärtan? Glädje och tacksamhet till Gud. Huru säges härom i vår text? Alla prisade Gud. Det blev ett jubel och en tacksägelse till Gud där ute på landsvägen, så att det hördes vida omkring. Och huru prisade de Frälsaren? »En stor profet har uppstått ibland oss.» De tänkte på, att Gud i forna tider förlänat en och annan av sina störste örofeter makten att uppväcka döde. Nu hade de med egna pgon sett detta under förnyas av Jesus, och därav slöto de,

att han var en riktigt stor Herrens profet. Och huru säga de härom vidare? »Gud har besökt sitt folk.» De kände, att de levde i en besökelsens tid, då det var nödvändigt att vända sig till Gud på allvar. Mätte vi känna detsamma, så att vi sluta oss nära Jesus och låta hans livsfullhet genomtränga oss till andligt liv. Folket vid Nains stadsport hade blivit gripet av Jesu makt. Huru se vi detta i textens slutord? »Detta tal om honom gick ut i hela Judeen och hela trakten däromkring.» Vad var detta för tal? »En stor profet har uppstått ibland oss, och Gud har besökt sitt folk.» Det talet gick från mun till mun ända ned till Judeen och över allt i Galileen. Så må också vi upphöja och berömma Jesus. Men vi kunna säga mera rikt och fullt: »En stor frälsare ha vi fått av Gud, en stor och välsignad barnavän, som vill sluta alla små i sin famn och skänka oss evigt liv.

Minnesvers: (Joh. 5: 25): *Sannerligen, sannerligen säger jag eder: En tid kommer och är redan inne, då de döda skola höra Guds Sons röst, och de, som hava hört den, skola leva.*

J. B. Gauffin.

Såningsmannen.

Text för den 23 jan. 1910. Luk. 8: 4–15.

I. Inledning.

Ryktet om Jesus spred sig i allt vidare kretsar över judalandet och då folket av olika bevekelsegrunder strömmade till honom, började han tala till dem i liknelser. Han ställde därvid vid sidan av varandra företeelser från det naturliga livets område och från det andliga livets, på det att vi, som lätt nog se och förstå det naturliga, också mätte kunna fatta och förstå, vad som sker inom andens värld. I dag skola vi nu läsa om såningsmannen, den olika jordmånen och den olika fruktbarheten.

II. Texten läses.

III. Samtalet med barnen.

1. *Vid vägen*, vv. 5, 11 och 12. Ryktet om Jesus hade samlat skarorna omkring honom. Vad var det hos frälsaren, som drog folket till honom? Somliga kommo för att höra hans ord, andra för att se hans underverk och somliga kanske av bara nyfikenhet utan att ha några andliga behov. På vad sätt börjar nu Jesus tala till dem enligt slutorden i 4:de versen? Han talar till dem i liknelser. Vilka tvenne områden ställer han då vid sidan av varann? Det naturliga och det andliga. Vilka företeelser förstå vi människor lättare, företeelserna från det naturliga området, eller från det andliga? Från det naturliga livets område. Just så. Men när företeelserna från dessa områden ställas vid sidan av varann, så kunna vi lära oss fatta och förstå jämväl vad som sker på andens fördolda område.

När Jesus höjer sin blick över folkskarorna och ser utåt fältet, vem ser han där? En såningsman som går där och kastar ut sin säd. Han sår över hela fältet, men varest faller det också någon säd? Den faller på vägen. Och huru går det med den säden, säger Jesus? Den blir nedtrampad och himmelens fåglar äta upp den. Vi förstå lätt denna naturliga företeelse. Men vi förstå också, att Jesus vill med dessa ord lära oss att något liknande sker inom människohjärtat. Om vi tänka på jordmånen på vägen, så är den hård och tilltrampad. Säden kunde ej komma ned och gro och växa. Vad skedde med den dessförinnan? Den trampades sönder eller äts upp av fåglarna.

Och nu till människohjärtat. Vad är det för säd, som skall sås därinne, säger Jesus i 11:te versen? »Säden är Guds ord». Vem var det, som sådde Guds ords säd så rikt i Judalandet på denna tid? Jesus och apostlarna. Nu säs Guds ord ut av ordförkunnare, lärare och lärarinnor, fäder och mödrar. Men våra hjärtan äro olika. Somliga äro hårda och otillgängliga, alldeles såsom den hårda vägen bredvid sädesåker. Och vad är det för hemska, svarta fåglar, som vilja plocka bort ordet ur våra hjärtan? Avgrundens svarta fåglar. Men de kunna icke plocka bort det ur andra än de hårda och

otillgängliga, som inte skynda sig att höra och gömma ordet. För varje gång vi samlas i söndagsskolan eller vi eljes lyssna till Guds ord, böra vi ödmjukt och allvarligt bedja: »Gud hjälp mig att höra och gömma ditt ord i Jesu namn!» Ty vad är meningen med att vi höra Guds ord, säger Jesus i 12:te versen? Meningen är att vi skola tro och varda frälsta. Men huru går det, om djävulen får plocka bort ordet? Då kunna vi icke tro, icke bliva frälsta, ordet blir utan frukt.

2. På hälleberget, vv. 6 och 13. Men faran för säden är icke blott att falla på vägen, vilken annan jord är det, som inte bringar någon skörd, säger Frälsaren i 6:te versen? »Somt föll på hälleberget.» Huru gick det med säden där? Den kom upp men förtorkade. Varför? Den hade ingen vätska eller fuktighet. Vad är det för hjärtan som likna sädden på hälleberget säger Jesus i 13:de versen? Det är sådana som motaga ordet med glädje till en början. Men vad saknar Guds ord hos dem? Det saknar rot. Huru går det då med det andliga livet hos dem? De tro till en tid, men i frestelsens stund avfalla de. Huru mycket av ordets säde kommer till mognad hos dem? Intet. Det andliga livets spåda, vackra brädd, som såg så lovande ut, vissnar och förtorkar av frestelsens hetta. De avfalla från Gud och gå bort i synden igen. När vi tänka på de unga skaror, som gå ut i livet från söndagsskolorna och från troende hem, då vill hjärtat kvida och ögat tåras. Av det lovande, spirande andliga livet kommer så litet till mognad. Bedjen, barn, att ni må kunna bestå i frestelsen.

3. Ibland törne, vv. 7 och 14. Ännu en fara hotar den goda säden, så att den ej kan komma till mognad. Den omtalas i vår 7:de vers. Huru säger Jesus där? (versen läses). Vad är det för fel med jorden enligt dessa ord? Den är full med ogräs, törne och tistel. Och huru går det med den säd, som växer upp i en sådan jord? Han blir förkvävd. Vad är det enligt 14:de versen som förkväver Guds ord i ett människohjärta? *Bekymmer, rikedom, livets vållust.* Om den fattige bara går och grubar sig och ångslas och bekymras, huru det skall gå för honom i livet, huru går det då med Guds ord i hans hjärta? Det förkväves av bekymren. I stället skall den fattige i glad förtröstan lita på Gud och hans fadersomsorger. Bedja och arbeta med liv och lust, men kasta bekymren på Gud. Rikedom är ock en fara. Den rike litar på sin rikedom, förhåver sig och blir högmodig. Huru går det då med Guds ords utsäde i hans hjärta? Det förkväves och lämnar ingen frukt. Och om rika och fattiga börja leva i synd och vållust, huru går det då med Guds ord i hjärtat? Det blir utan frukt, förkväves och dör. Bedjen Gud om ett rent hjärta, bedjen om renhet i tankar och renhet i ord, renhet i livet, så att icke Guds ord förkväves och dör!

4. I god jord, vv. 8 och 15. Liksom det finnes god jord som omsluter den naturliga säden, så att den bär rik frukt, så finnas också människohjärtan, som bringa Guds ord till mognad. Huru säger Jesus om säden i den goda jorden enligt versen 8? Den bär frukt. Och huru rik frukt? Hundradefaldig frukt. Så rikt bär väl inte den bästa åker i Sverige, men i Österlandets varma luft och rika jord skördas rikare än hos oss. Hurudan är den jord, som kan kallas god? Hon är inte hård, som vägen, hon är inte stembunden och icke full av ogräs, utan mjuk och djup och ren. Huru säger Frälsaren det hjärtat vara, som han liknar vid en god jord? De behålla det i ett rättsinnigt och gott hjärta och bära frukt i tålmod.

Så böra nu barnen bedja Gud om ett rent och ödmjukt sinne, ett rättfärdigt och gott hjärta, så att Guds ord i eder må kunna bära frukt till liv och frälsning.

Minnesvers: Joh. 8: 31 b. Om I förbliven i mitt ord, så ären I mina sanna lärjungar.

J. B. Gauffin.

Den stora nattvarden.

Text för den 30 jan. 1910: Luk. 14: 16–24.

Inledning.

Bland de många liknelser och bilder, som Frälsaren använder för att framställa vikten och förmånen av att få ingå i Guds rike och faran av att bli utestängd därifrån, är denna

framställning om den stora måltiden en av de mest allvarliga och lärorika. Närmaste anledning till denna Jesu skildring var den, att Jesus var hos en av de förnämsta fariséerna på gästabud. Där vaktade fariséerna och de lagkloka på honom. Herren gjorde en vattusiktig man helbrädda i deras åsyn, oaktat det var på sabbaten. Frälsaren talar till de församlade om oegennyttig människokärlek och sann ödmjukhet, och huru viktigt det är att öva sådant, även då det gäller att bjuda eller bliva bjuden till gästabud. En bland dem, som satt till bords med och hörde Jesu ord, utbrast då: »Salig är den, som får äta bröd i Guds rike.» Då sade Jesus dessa ord, som utgöra vår text.

Måltiden tillredes, och tjänaren sändes att inkalla de bjudna, vv. 16, 17.

Vi läsa i början av texten om en man, som tillredde en stor måltid och bjöd många. Vem är det Frälsaren talar om eller liknar vid mannen, som tillredde den stora måltiden? Det är Gud. Han har i sanning tillrett en stor måltid och bjudit många. Men vad kan Herren åsyfta med måltiden? På åtskilliga ställen få vi läsa om att äta och dricka i Guds rike. Till den himmelska saligheten hör även det, att vi skola, såsom Jesus sagt, sitta till bords med Abraham, Isak och Jakob och Herren själv skall uppskörta sig och tjäna.

Enligt judisk sed sände husbonden ut sina tjänare att ytterligare kalla dem, som förut blivit bjudna. Och huru skulle tjänarna säga? »Kommen, ty allt är nu redo.» Så kallar Herren syndare till sig gång på gång. Han kan ock säga så genom sina tjänare. Kommen, ty allt är nu redo. Huru många gånger ha vi hört den bjudningen? Och vilka ha fått vara med om att å Herrens vägnar bjuda? Det torde bli svårt att svara på dylika frågor. Många tjänare äro emellertid ute med bjudningen, och många bliva bjudna. Det heter i texten, att han sände sin tjänare, och det torde syfta särskilt därpå, att Gud sände sin egen Son, som i högsta mening är Guds tjänare. »Se min tjänare, vilken jag har utvalt», säger Gud. I liknelsen om konungen, som gjorde bröllop åt sin son, vilken liknelse har en påfallande likhet med denna vår text, där framställes saken så, att konungen sände sina tjänare och sände andra sina tjänare för att kalla dem, som voro bjudna till bröllopet. I nitalskan och outgrundlig kärlek har Gud sänt sin son och många andra sina tjänare att kalla judar och hedningar till sin salighet. Det är stort att få vara föremål för en sådan kallelse. Det är ock en stor förmån att å Herrens vägnar få kalla och bjuda syndare att komma, »ty allting är nu redo.» Frälsaren är kommen, Frälsaren är ock fullkomnad, så att han kan fullkomligt frälsa var och en, som genom honom kommer till Gud. O, att alla, stora och små, villé komma!

Huru bjudningen mottogs, vv. 18–20.

Den första ursäkten.

Det är en sorglig sanning, att bjudningen mottogs så illa. »De begynte alla enhälligt ursäktas sig», heter det. Huru ursäktade sig den förste? Det låter ju ganska artigt men är icke dess mindre en »lam ursäkt». Jordagodsset var en god sak att ha och nyttigt att bese, men han kunde hava gjort det en annan gång. Tänk, att sådana lovliga ting kunna förhindra en människa att komma, då Gud kallar och bjuder. Barnen ha väl icke den frestelsen att bese jordagods, ty även de barn, som äga gods och gård, bry sig mindre därom, så länge de äro små. Men det är så mycket annat, som barn vilja bese. Nämn några sådana ting, som barn i allmänhet äro benägna för att se! Tänk, om det för söndagsskolbarnen skulle bli viktigare att gå till biografteatern och se bilderna där eller till andra ställen, där något förevisas, än att gå till söndagsskolan, till samlingslokalen för att höra och läsa Guds ord. Faran är stor även för de små att låta de jordiska tingen så tjusa ögat och sinnet, att de icke vilja motta inbjudningen till frälsning och salighet.

Den andra ursäkten.

Huru lyder den andra ursäkten? Även det var ju nyttiga, lovliga jordiska ting, som likväl blevo till hinder och fick utgöra den mannens ursäkt. Han menade sig hava giltiga skäl, laga förfall att bliva borta. Men vad kunna barn köpa, som kan bliva till hinder för det enda nödvändiga? De kunna t. ex.

köpa eller få en liten »riktig häst», en hund, en katt, ett lamm eller något annat djur, som de tycka mycket om. De kunna köpa sig en kälke, ett par skidor, ett par skridskor o. s. v. Och det blir så viktigt att »försöka» detta, så att det andliga och himmelska blir av litet eller intet värde. Gud hjälpe oss, stora och små, att rätt bruka och handhava de jordiska tingen.

Den tredje ursäkten.

En tredje hade något annat att förebära såsom ursäkt. Vad var det då? Han hade ingått äktenskap, och därför ansåg han sig icke kunna komma. Äktenskapet, som är av Gud instiftat, kan missbrukas även det och bli till hinder för själens frälsning. En hustru kan förhindra sin man, och en man sin hustru. Föräldrar kunna bli till anstöt för sina barn och barn för föräldrar. Dock behöver det visst icke gå så, utan »den där vill, han kommer!» Det måste stundom bli strid och en brytning även inom familjen, då det gäller att hörsamma den himmelska bjudningen. Och även sådant har Frälsaren talat om i sitt ord.

Bjudningen utgår till andra människor, v. 21.

Sedan dessa, som i första hand blevo bjudna, hade försmått bjudningen, kom tjänaren och berättade detta för sin herre. Hurudan blev då denne till mods? Han blev vred. Vilken befallning får ytterligare tjänaren? Han befalldes att gå ut i staden och föra in andra människor. Vilka skulle han nu vända sig till? Till fattiga och krymplingar och halta och blinda. Fariséerna voro väl egentligen de, som försmådde bjudningen och gjorde sina ursäkter. De fattiga och andra eländiga människor blevo då föremål för Guds dyrbara nåd. De flesta, som mottagit den himmelska kallelsen, ha i alla tider och i alla land varit fattiga, ringa, nödställda människor. Icke så synnerligt många bland de mera bemärkte och högt uppsatte hava mottagit Guds kallelse. De hava vanligen gjort sina ursäkter, då nådens budskap nått dem. Huru stort ändå, att Herren kallar alla, hög och låg, fattig och rik, ung och gammal. Lyckliga alla de, som mottaga kallelsen.

Bjudningen utsträcker ännu längre, vv. 22—24.

Tjänaren hade utfört även denna sin Herres befallning, men i sin rapport till husbonden anmärker tjänaren, att det ännu är rum för flera. Vad säger då husbonden? Han giver således sin tjänare ännu en befallning. Husbonden är angelägen att få sitt gästabad till stånd och att få många gäster, ja, gästabadssalen vill han hava fullsatt. Nu skulle tjänaren icke blott bjuda och »föra in» dem, som själva icke kunde gå; utan vilken åtgärd skulle han nu vidtaga? Han skulle gå utom stadens område på vägar och gårdar och nödgå människorna att komma. Varhållst han träffade människor och människor av alla slag, så skulle han kraftigt verka för att få dem in till sin Herres stora måltid, ty husbonden ville hava sitt hus fullt av gäster. Men huru säger slutligen husbonden om dem, som först blevo bjudna? »Ingen av dem skall smaka min måltid», säger han.

Hela denna text är så allvarlig men på samma gång så trösterik. Om fariséer och andra försmå nådesbjudningen, så gå de miste om himmel och salighet. Men om vi, små och stora, hörsamma Herrens nådefulla inbjudning, så skola vi bli lyckliga för både tid och evighet och en gång få deltaga i den stora måltiden i himlarnas rike.

Minnesvers: (Matt. 11: 28): »Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade, och jag skall vederkvicka eder.»

J. A. Karlman.

Redovisning

av till evangelistverksamheten i Västerbotten influtna gåvomedel från den 1 juni till dato.

Genom O. J. Johansson, Granö, 50 kr., Joh. Eriksson, Windeln, 25 kr., A. Eriksson, Stockholm, 40 kr., U. Palmu 40 kr., C. H. 25 kr., N. Damstedt, Brunne, 25 kr. och J. F. Åberg, Hedemora, 50 kr.

Härmed fram bäres ett hjärtligt tack till de välvilliga

givarerna. Herren löne eder! Skulle någon mera vilja bidra till denna mission, så emottagas gåvorna med största tacksamhet av undertecknad.

Umeå den 18 dec. 1909.

L. A. Holmström.
Adr.: Umeå.

Resplan för kongomissionär Emil Ekström.

Januari.

Den 3 Degerfors.	Den 18 Munkfors.
» 4 Karlskoga.	» 19 Öfra Ullerud.
» 5 Wäglösa.	» 20 Dejefors.
» 6 f. m. Gullspång; södra Råda s. d.	» 21 Stora Kil.
» 7 e. m. Strömtorp.	» 22 Mellerud.
» 8 Björneborg.	» 23 f. m. dito.
» 9 Kristinehamn.	» 23 e. m. Lund, Ånimskog.
» 10—11 Bjurkårn.	» 24 Tösse.
» 12 Storfors.	» 25 Amål.
» 13 Nykroppa.	» 26 Selfe.
» 14 Filipstad.	» 27 Ed.
» 15 Hagfors.	» 28 Borserud.
» 16 f. m. dito.	» 29 Sutterhöjden.
» 16 e. m. Stjärnsfors.	» 30 Grythytted.
» 17 Höje.	» 31 Hellefors.

Kollekt upptages tacksamt för Kongomissionen.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Bibelskola för ungdom hålles, v. G., av undertecknad under nästkommande februari månad i Tabor, Limhamn. De, som önska bevista densamma, torde anmäla sig, ju förr dess bättre. Logi anskaffas för elever, där så behöves, om anmälan därom göres till undertecknad.

Tabor, Limhamn, den 26 nov. 1909.

Ture Danielsson.

Evangelistkurs hålles i Boden för 1:a distriktet A. och B. i februari 1910.

Ledare för kursen blir redaktör Gauffin från Uppsala. Anmälan för deltagande i kursen göres hos

A. N. Josefsson

Fr. Säfström.

Boden.

Låtom oss sjunga!

Ett häfte ungdoms- och väckelsesånger

till bruk

vid böne- och väckelsemöten.

Innehåller ett 80-tal gamla välkända sånger, hämtade ur äldre och nyare sångsamlingar.

Pris 10 öre pr ex. Då minst 25 ex. tagas, lämnas 25 % rabatt.

Rekvireras från

Svenska Missionsförbundets Expedition.

För söndagsskolan.

Från Svenska Missionsförbundets Expedition rekquireras:

Textbok för söndagsskolan 1910 à 5 öre styck
Klassbok » » » à 10 » »
Text- och klassbok för söndags-
skolan interfolierad » 25 » »

Pietisten

nu genomgått ett andra år i sin nya form, och den har haft att glädja sig åt ett icke ringa intresse. Den kommer alltså, om Gud vill, att fortsätta under 1910 med två i regeln sextonsidiga, illustrerade nummer i månaden. Det blir dess 69:de årgång.

Planen blir densamma som under föregående år.

Betraktelserna över Efeserbrevet komma att fortsättas.

Likadå uppsatserna till ledning vid bibelstudium och bibelsamtal. Jag tillåter mig att fästa särskild uppmärksamhet vid dessa.

Andra uppsatser och stycken till uppbyggelse eller undervisning skola även inflyta.

Underrättelser från expeditionen och från inre missionen skola meddelas såsom hittills.

Svar på brev ävensom uttalanden i andliga frågor för dagen komma fortfarande att införas.

Textutredningarna för söndagsskolan komma även under 1910 att införas i Pietisten.

Den för år 1909 utlovade längre serien av betraktelser över det viktiga ämnet: **Guds församling** kommer att införas i denna årgång, med början i detta n:r. Anledningen till, att dessa uppsatser icke kommo att införas föregående årgång, har jag meddelat i n:r 19 av Pietisten år 1909.

För alla bidrag rörande den inre missionen, ävensom för uppsatser och uppbyggelseartiklar, som våra vänner insända, och som vi finna lämpliga för tidningen, äro vi tacksamma. För utrymmets skull bedja vi dock insändarne fatta sig kort. De böra också ursäktas, om vi någon gång bli tvungna att förkorta deras uppsatser. Sådant är stundom nödvändigt, för att vi må kunna bereda rum även för andra insändare.

Uppbyggliga berättelser ur levande livet äro alltid välkomna. Men alla diktade berättelser undanbedja vi oss.

Prenumerationsvillkoren finner läsaren på annat ställe i detta n:r.

Då våra tidningar äro en synnerligen viktig del av Svenska Missionsförbundets verksamhet, så tillåta vi oss att påkalla alla våra vänners livliga intresse och arbete för deras spridning. Vi äro synnerligen tacksamma för, vad vi i den delen under det gångna året erfarit. Men vi bedja: tröttnen icke utan tvärtom växa till i nit. Vi vänta för detta år en betydlig ökning av prenumeranternas antal. I främsta rummet gäller denna maning våra distriktsföreståndare samt övriga predikanter. Men även andra kunna göra mycket. Låt oss hjälpas åt. Och framför allt: bedjen för oss. Endräktigt förenade i bön och arbete kunna vi uträtta goda ting till Herrens ära och människors frälsning.

P. W.

Pietisten

Illustrerad tidning för Svenska Missionsförbundets inre mission 69:de årgången

utkommer under år 1910 med 2 n:r i månaden.

Tidningen kommer att under år 1910 innehålla korta utläggningar över Efeserbrevet i uppbyggelseartiklar av P. W., biografier över framstående män på det andliga området, meddelanden från verksamhetsfältet, handledning vid bibelsamtal, goda berättelser, meddelanden från Missionsförbundets expedition, textutredningar för söndagsskolan m. m.

Priset är kr. 1: 50, då prenumerationen verkställs på posten, och kr. 1: 25, då den sker hos expeditionen och minst 5 ex. rekvideras att sändas under samma adress.

Den som samlar prenumeranter och tar tidningen genom posten erhåller vid insändandet av kvitton på minst 6 prenumeranter antingen ett ex. av kalendern Ansgarius fraktfritt eller ock 25 öre i provision på varje ex. Då tidningen rekvideras hos expeditionen, lämnas vart 11:te exemplar gratis.

Till utlandet kostar tidningen kr. 2: 50 pr ex.

Missionsförbundet

Illustrerad tidning för Svenska Missionsförbundets yttre mission 28:de årgången

utkommer under år 1910 med 2 n:r i månaden.

Tidningen innehåller förutom ledande artiklar i missionsämnen brev från missionärer, meddelanden från expeditionen, underrättelser om andra missioner, biografier över mera bemärkta missionärer, missionsberättelser för barn, redovisningar m. m.

Prenumerationspriset är detsamma som för tidningen Pietisten.

Barnavännen

Illustrerad tidning för barn i hem och skola

27:de årgången

utkommer under år 1910 till varje söndag i åtta stora sidor med fina illustrationer och gott papper och tryck.

Barnavännens redaktion och ledning blir densamma som under alla föregående år. Såsom hittills kommer tidningen att innehålla ledande uppsatser över något Guds ord, längre och kortare berättelser, skildringar ur naturen och livet, berättelser från missionsfälten i Kina och Kongo, Ryssland och andra orter, där Missionsförbundet upptagit verksamhet.

Tidningens pris å postanstalterna är 1 kr. 25 öre. Hos Expeditionen kostar tidningen 80 öre för exemplar, då minst tio exemplar tagas på en hand. De sändas då under korsband kostnadsfritt till rekvisenten.

Som gratisbilaga följer söndagsskolans textbok för 1910 samt ett sextonsidigt sommarnummer.

Rekvitioner på dessa publikationer torde verkställas ju förr dess hellre antingen genom postverket eller direkt hos

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Ungdomsvännen

Illustrerad tidning för Svenska Missionsförbundets Ungdom 14:de årgången

utkommer med ett ca 24-sidigt n:r varje månad.

Priset är kr. 1: 50, då prenumeration verkställs på posten. Då 5 ex. eller däröver rekvideras att sändas under en adress, blir priset kr. 1: 25. Tagas minst 10 ex. under en adress, lämnas vart 6:te gratis. Prenumeration insändes då medelst postanvisning direkt till

Ungdomsvännens Expedition, Nyköping.

Till utlandet kostar tidningen kr. 1: 60.